

ਸੱਤਿਆ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ!

ਯਾਮਿਨੀ ਵਿਜਿਅਨ ਦੁਆਰਾ

ਸੱਤਿਆ ਹਾਲੇ ਵੀ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਦੌੜਦਾ ਹੈ, ਕੁੱਦਦਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ, ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ!

“ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਚੁੱਪ ਬੈਠੋ!” ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਨਾ ਆਈਂ,” ਭੈਣ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਤੇੜਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰੋ!” ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

“ਤੁਸੀਂ ਕਲਾਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ,” ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਪਰ ਸੱਤਿਆ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?

ਅੱਜ ਐਤਵਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਤਿਆ ਦਾ ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਨਪਸੰਦ ਦਿਨ ਹੈ- ਇਸ ਦਿਨ ਸੱਤਿਆ ਖੇਤ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਗੁਪਤ, ਘੁਮਾਉਦਾਰ ਰਸਤਿਆਂ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੇਤਾਂ, ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਖੇਤ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰਾ ਹੈ।

ਸੱਤਿਆ ਖਰਗੋਸ਼ ਵਾਂਗ ਉੱਛਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਜ਼ ਦੌੜਦਾ ਹੈ।

“ਚਿੱਕੜ ਤਿਲਕਵਾਂ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ!” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਕੰਨਖਜੂਰੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਪ ਵਾਂਗ ਰੋਂਗਦਾ ਹੈ।

“ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚੋ!” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਮੱਕੜੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਟਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੰਗੂਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੰਬੀ ਛਾਲ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। “ਵੀਈਈਈਈਈਈ!”

“ਮਜ਼ਬੂਤ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਰੱਖੋ, ਮੇਰੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਂਦਰ,” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਬੱਤਖ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਪੂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਡੱਡੂ ਵਾਂਗ ਤੈਰਦਾ ਹੈ।

“ਉੱਪਰ ਹੀ ਰਹੋ, ਠੀਕ ਹੈ?” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਛਿਪਕਲੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੱਪਦਾ ਹੈ।
“ਤਿਲਕ ਨਾ ਜਾਵੀਂ!” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸੱਤਿਆ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਨੂੰ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਡਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਲ ਵਾਂਗ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਉੱਡਦਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟਿੱਡੇ ਚਹਿਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ।
ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੱਤਿਆ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਘੁਮਾਉਦਾਰ ਰਸਤਿਆਂ, ਖੇਤਾਂ, ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਫੱਟੜ ਅਤੇ ਗਾਰੇ ਨਾਲ ਲਿੱਬੜੇ ਸੱਤਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੱਸਦੇ ਹਨ।

ਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਨੁਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਸ ਲਈ ਰਾਤ ਦਾ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭੈਣ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਿਆ ਦੌੜਦਾ, ਟੱਪਦਾ, ਚੱਕਰ ਕੱਟਦਾ, ਘੁੰਮਦਾ ਅਤੇ ਉੱਡਦਾ ਹੈ!

THE END

Click below to follow us:

You Tube

facebook

